12. Kindma müür.

Kunagi, kunna „põda olli põudemar, wainu wenget weere-mees: ker kõik, mis ette jõhtu, ära peksi ja purustas, — sis olli suur wainlaste rae-hulk üttes wäikeses linna sises tükkis, sest lootuses, et leiab suurt toidu-kraami, ära röövata rahwa käest saija. Enne jo enne suure põa põnumist olliwa riidas kõige oma wenega omma teed läinud, ninna peräs põa ajal waesemba gi kohe-gi, kõige oma kraami raskesega ära karanud — ja nii olli siin kõigest toidust tühi — nüüd ütelda — ükski eespäänane kerik. Ehkumb nee „muda waeskese", kellel peast sunike sõnn om, olliwa peräpäänu, millest ütelda sünnis: „Mis tuul palja lä ükskest nõst." — Nii sugune hulgam olli ka üle lõsk wana emä-kene, omma poja kuwwe lastega, kelle ema kodu, ninna esimesse elu sõnume teadmata, sest et ta põa-tule seen olema pidi. — See wanakene olli oma elo kraamikese peoleski töösest tublimb ehk rehkemb, ninna ennitse pageja omma ka tälle nõnu, nei-dega üten linnast ära tulla, — ent se kindma upuline wanakene kosle: „Jakop Jummal minno hoita, nõisp ta ka sün seda teha, ja kindma müüri mulle ja mu poja lattsile ette ehitada!" Kõige noorima ja pageseva omma paika, wanakene jäi sumala kõle ola. Kõik linn kõrises ja müüris nälätsile sõbanne käen, ent wanakene palle kangeste Kõige Kõrgemboh, et se, ker kui tahk sitsi, ütte müüri tema meja ümbre ehitas. Ja teele, Jummal nimbi tema upsliidu pahuse. Tõwine aig olli, kunna suure tuulega kangeste lumme naar sedama ja tuisklama, mis ka nälätsi sõbanne weitse ajas paika sunde. Peräst kui sada ja torm takkanu olli, nansiwa nema jällegi nukma ja roitma, kõik midagi nätte saija. Kui nee wanakese kortsi uste nann sain, olli see use ehine ja ehma alune, suure lume oamega kui müüriga kinni katetu. Selkenni ütliwa üttõsele: „Lõime edesi! Näet, siin on oamer een, kõik jo näta, et siist ommuste linnadese pesast ära lennam!"

Kui wiimate sõa käsi waidinu, ja nann pageja ka linna tulnu, tulli ka wanakene omma poja lastega, omast kortersist wälli, kitt ja tennes Kõige Kõrgemboh, ker tema kaitsmiser nii imelisen kindma müüri ette olli ehitanu, mis teda nälale jõnse kittsal temil warjata.

Hindrik Jõuk.

13. Wana kurja meel.

Üks wana mustajaline jutt kõnelep: Üks meer, ker wäga rikkete ja kugeste elanu olli, — kolikära, ninna teda er wõta taiwar-dikete ja kugeste wertu. Taiwake er laste teda kõhdoheki, kunna põrgun er ka põrgu